

SISSISANOMAT

2022 / no 3

60 vsk

Yhteystiedot Sissien toimintaan

www.stadinsissit.fi

Helsingin Sissikerho ry

Puheenjohtaja: Vesa Vepsä

Puhelin: 0405687009

S-posti: vesa.vepsa@gmail.com

Helsingin Sissiosasto ry

Puheenjohtaja: Henri Tourunen

Puhelin: 0408478121

S-posti: henri.tourunen@gmail.com

Jäsentietojen muutokset

Käytämme RUL- ja RES-jäsenrekisteriä, minne voit itse päivittää muuttuneet tietosi. www.rul.fi ja www.reservilaisliitto.fi

Vaihtoehtoisesti voit ottaa yhteyttä:
tommi.saikkonen@gmail.com

Päätoimittajalta

Vuoden kolmas lehti on valmis. Lehden aineiston kokoaminen aloitettiin heti edellisen lehden tultua painosta kirjaamalla ylös tulevat tapahtumat ja toimitussihteeri sopi vetäjien kanssa tapahtumien raportoinnista ja kuvien ottamisesta. Näin jo hyvissä ajoin sovittaessa tapahtuman tekijät osasivat kirjata muistiin tärkeimmät asiat, eikä mieltä sitten kuukausien päästä, että mitäs tulikaan tehtyä. Näin ainakin teoriassa. Edellisten lehtien taittaja joutui luopumaan tehtävästä terveydellisistä syistä, kiitokset hänelle hyvin tehdyistä lehdistä. Onneksi saimme jo hyvissä ajoin toimituskuntaan mukaan uuden taittajan, tervetuloa mukaan Eeva.

Lehden teko ja materiaalin kerääminen on jatkuva prosessi. Jos aloittamisen jättää viime hetkeen, tulee kiire. Yleensä on joku tapahtuma, mitä mainostetaan julkaistavassa lehdessä, tapahtuman ajankohta määrää materiaalien deadline. Tähän lehteen saatiin mukaan joulusaunassa palkitut, jouluaaton kunniavartio ja Loppiaistulien kutsu. Onneksi nykyään on monenlaisia tiedotuskanavia, yhtenä tärkeimmistä Sissispämmi, sen kautta saadaan viesti noin 700 osoitteeseen, satakunta osoitetta puuttuu. Jos haluat saada tiedotteita sähköpostiin, huolehdithan, että osoitteesi päivitetään Res:in ja RUL:n rekistereihin. Sissisanomat tukevat muita tiedotuskanavia ja lehteen arkistoidaan vuoden tapahtumat, palkitsemiset, ylennykset ym. Lehti ilmestyy 3(-4) kertaa vuodessa ja on kustannuksiltaan iso kuluerä budjetissa. Viimeisimmät lehdet on tehty värillisinä, mikä tuo näyttävyttä tiedottamiseen.

Seuraavan lehden aikataulua ei ole vielä sovittu, mutta jos olet tapahtuman vastuuhenkilö, huolehdithan raportoinnista (miehellään kuvien kera). Meneillään on myös erillisprojekti Pahkishistoriasta. Tapahtumat kerätään yhteen, toimitusmuoto on vielä auki, mutta ainakin nettiin se saadaan. Pahkiksia alusta asti järjestämässä ollut Bo Luther on kerännyt aineiston ja kirjoittanut tekstit tukeutuen mm 30 v. historiikin mmm osioon, mitä hän oli myös tekemässä. Mukaan tulee ennen julkaisematonta kuvamateriaalia hänen arkistoistaan.

Hyvää loppuvuotta ja rauhallista joulua!

Matti Huomanen

Kunniapuheenjohtajan palsta

JOULUN LÄHESTYESSÄ

Sissien joulusaunan lähestyessä voi muistella millainen kulunut vuosi on ollut. Ja sehän on ollut sangen poikkeuksellinen, sekä hyvässä että pahassa.

Otetaanpa ensin käsittelyyn oma lähiympäristömme

Keväällä pari vuotta jyllännyt koronakin alkoi lievittää otettaan ja toiminta pikkuhiljaa palasi kohta normaalia. Toukokuussa saatiin nauttia suunnitelman mukaisesti osaston 60-vuotisjuhlien hienoista tapahtumista. Iltajuhlan hienosta tiiviistä tunnelmasta ja yhdessäolon hengestä. Puolustusvoimain komentajan onnittelukäynti päivätilaisuudessa kruunasi kaiken.

Hyvinä asioina näen myös kaikki monet järjestämämme tapahtumat ja koulutukset kaikilla perustoiminta sektoreillamme ammunnessa, maastossa ja salilla. Samoin lipunnäyttö monissa muiden reserviläistahojen järjestämissä tilaisuuksissa niin kotimaassa kuin ulkomaillakin.

Jäsenkasvu on ollut vaikuttavan hienoa. Se tosin aiheuttaa lähivuosille paineita, kuinka saada uudet jäsenet pysymään mukana. Mielelläni katsoisin, että kasvu johtuu meidän omasta työstämme, mutta totuus on, että Venäjän raukkamainen hyökkäys Ukrainaan helmikuussa on ainakin osin kasvun perimmäinen syy.

Ja sitten vähän laajempi tarkastelu

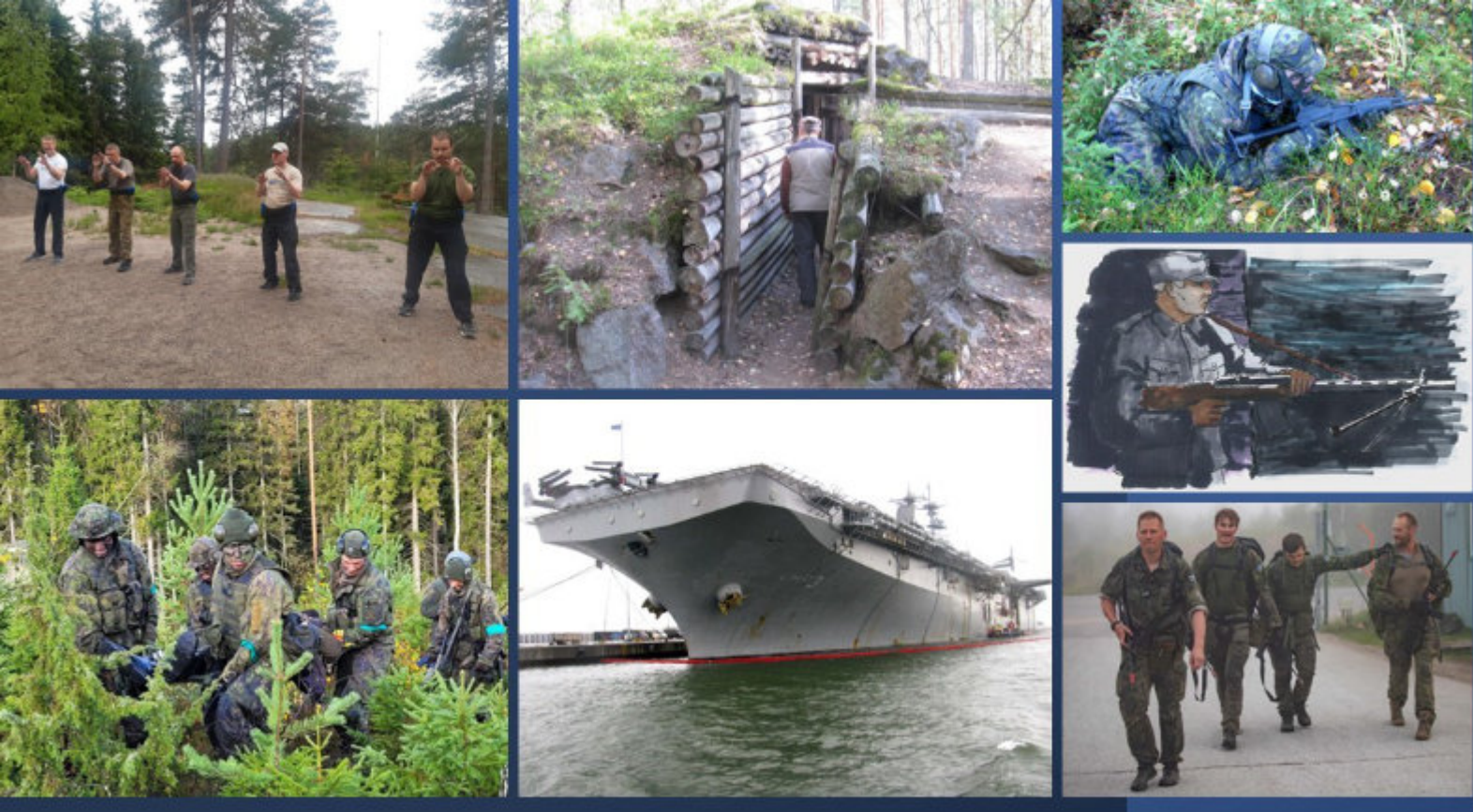
Vihdoin pitkään haikailtu päätös Natoon liittymisestäkin saatiin aikaiseksi varsin nopeasti ja yksituumaisesti. Tässäkin asiaa avitti huomattavasti naapurimaan toiminta aloittaa yllättäen sota eteläistä naapurimaataan vastaan. Liittyminenkin olisi jo tapahtunut, ellei kaksi maata yrittäisi iltalypsää etuja itselleen viime metreillä kuten niillä tapana on ollut.

Eurooppalaisen sota sai kotimaammekin poliitikot ymmärtämään maanpuolustuksen tärkeyden. Pikavauhtia puolustusvoimille järjestettiin rahaa materiaalihankintoihin, henkilöstöön ja toiminnan tehostamiseen. Kertausharjoitusten määrä on kasvanut jo tänä vuonna ja kasvaa vielä tulevaisuudessa. NATO hakemuksen myötä harjoituksiin on otettu mukaan enenevässä määrin myös liittouman joukkoja. On ollut hieno seurata kuinka NATOn korkea-arvoiset upseerit ovat ihmetellen seuranneet reserviläisarmeijamme suorituksia. Osa kehuista on varmasti kohteliasta ulkokultaista höpinää, mutta osa on varmasti aitoa hämmästyä, kun reserviläiset peittoavat ammattiarmeijan sotilaita.

Maanpuolustustaidon koulutusvajeen pienentämiseen on tähännyt Sissien oma toimintamme. Maanpuolustuskoulutuksen MPK:n kouluttaminenkin on kasvanut räjähdysmäisesti. Me Sissit olemme jo vuosikymmeniä tehneet tätä vapaaehtoisuuteen pohjautuvaa maapuolustus- kouluttautumista isänmaan hyväksi. Ja sitä työtä me tulemme myös jatkamaan.

Hyvää ja rauhaista joulun aikaa sekä turvallisempaa tulevaa vuotta kuitenkin toivottaen

Sissiosaston kunniapuheenjohtaja
Erkki Andersson

SISÄLLYSLUETTELO

Kannen kuva: *Anni Koskela*

- 3 Päätoimittajalta
- 5 Kunniapuheenjohtajan palsta
- 6 Puheenjohtajan palsta
- 9 CJJ
- 11 Tyttö joka kävi intin
- 17 Admiral pitka
- 18 Ikisissit Salpalinjalla
- 23 Maaottelumarssi
- 24 Pahkis
- 37 Merellinen retki m/s Kilstarilla
- 41 Bengtskärin taistelu
- 45 Projekti "Kohtalokas kaukopartio" 2022
- 46 Sissisanomat
- 47 Jouluaaton kunniavartio

Puheenjohtajan palsta

Kokemuksia Hammer 22 harjoituksesta

Osallistuin marraskuun alussa alkaneen maa-voimien Hammer 22 -harjoituksen ensimmäiseen harjoitusviikkoon sodanajan tehtävässani. Poikkeuksellisen tästä kertausharjoituksesta teki se, että minut oli sijoitettu uuteen tehtävään uudessa joukkueessa. Myös vallitseva turvallisuustilanne Euroopassa toi oman lisämausteensa. Harjoitukseen kanssamme osallistui joukkoja myös USA:sta. 6th Squadron 9th Cavalary mekanisoituja joukkoja oli jälleen saapunut Suomeen. Viimeksi olin harjoitellut kyseisen yksikön kanssa keväällä 2016.

Perustamisvaiheen reserviläiset hoitivat työnsä kunnialla vaikkakin joitakin virheitä matkan varrella oli sattunut. Perustamiskeskus toimi tehokkaasti ja sen suojausjärjestelyt oli toteutettu asianmukaisesti. Perustamiseen ei mennyt kovinkaan kauan aikaa.

Kun itse saavuin paikalle, oli tunnelma kuin sotaan valmistautuessa. Olen tottunut siihen asenteeseen ja ”meininkiin” jota reservin keräyksissä näkee. Vahva me henki, innokkuus, maanpuolustustahto. Mutta tällä kertaa tunnelmaa entisestään viritti jonkinlainen uusi tunne. Asiat otettiin eri tavalla tosissaan, jokainen tiesi miksi oli harjoittelemassa ja tunnisti tilanteen: ”tämä saattaa pahimmassa tapauksessa tapahtua ihan oikeasti”. Uudesta ”latauksesta” huolimatta oli mukavaa huomata, että pilke pysyi edelleen silmäkulmassa. Tunnelma oli jopa ammattimaisen rento.

Yksikköön päästyäni oli aika tutustua uusiin taistelutovereihini. Matkalla olin saanut jo sen verran selville, että joukossamme olisi 19 ja 20 saapumiserän taistelijoita, nuoria n. 1,5 v sitten kotiutuneita reserviläisiä. Vaikka ikäeroa toisiin oli n. 10 vuotta sitä ei juuri huomannut, ei ainakaan itse toimintaan liittyvissä asioissa. Slangi ja kännykänkäyttö sen sijaan olivat aivan eri planeetalta, ainakin aluksi. Aikoinaan saatu sama koulutus ja yksikön perinteet yhdistivät kuitenkin nopeasti. Kanssa taistelijani olivat osaavia ja avuliaita. Ryhmän ja joukkueen sisäiset yhteiset toimintatavat pienimpiä yksityiskohtia myöten hioutuivat ensimmäisten päivien aikana kuntoon. Tapa, jolla nuoremmat opastivat ja ottivat koppia eri asioista integroitumisen helpottamiseksi, oli todella hienoa. Vaikka ensi alkuun huomasin, että sotilasarvot meinasivat vaikuttaa asioihin, tajusivat nuoret, että nyt ollaan kertausharjoituksissa, joissa ei tarvitse pokkuroida. Vaikka osa on miehistöä ja osa johtajia olemme silti kaikki samalla viivalla ja yhdessä tekemässä. Varusmiesaikana korona oli rajoittanut ja muovannut joukkueeni koulutusta. Tämä näkyi vain muutamissa pienemmissä asioissa, joissa pystyin omalla osaamisellani kouluttamaan ja avustamaan ryhmääni sekä joukkuetta. Koronan vaikutus jäi siis lopulta aivan olemattomaksi. Saipahan itse kertoa ”vanhana” miehenä tarinoita siitä millaista intti oli ennen koronaa. Yllättävän paljon mielenkiintoa sekin herätti.

Harjoitus oli toteutettu tehokkaasti. Joukkueenjohtaja oli määrittänyt koulutusvaiheen sisällöt kovapanosamunnoista joukkueen harjoitteluun saakka. Joukkuekoossa harjoittelun jälkeen harjoiteltiin komppaniakoossa. Tämä oli itseasiassa ensimmäinen kerta, jolloin tämä joukkue harjoitteli osana kokonaista komppaniaa. Tästä

Tuusulan entisen Taistelukoulun tilat loivat erinomaiset puitteet kurssille. Kuvassa oikealla Maasotakoulun johtaja eversti Sami-Antti Takamaa. Kuva Vesa Vepsä.

huolimatta alun yskähtelyjen jälkeen saatiin askelmerkit kohdalleen ja homma alkoi rokkaamaan. Välittömästi komppaniaharjoittelun jälkeen siirryttiin huoltamaan ja valmistautumaan alkavaan ”sotaan”. Itse ”sotavaihe” oli äärimmäisen intensiivinen. Toiminta alkoi aikaisin aamulla ja päättyi myöhään yöllä. Silloin syötiin ja levättiin kun ehdittiin. Lämmitä ruokaa oli 1–3 kertaa päivässä tilanteesta riippuen. Varsinaista pakkiruokailua oli vain osittain. Joukkomme muonitettiin osittain tst muonalla. Urheiluomajauheita oli ainakin riittävästi, se oli toivottu ja tarpeellinen lisä. Päivän aikana hyökättiin useita kilometrejä.

Taisteltiin vaihtelevissa tilanteissa ylivoimaista vihollista vastaan. Jokainen tilanne oli erilainen. Aamupäivän jälkeen käytiin yleensä johtajien kanssa katsomassa simulaattoripalaute käydyistä taisteluista. Pimeään saavuttua taisteluita jatkettiin edelleen. Ottaen huomioon joukkueeni melko pienen pimeätaistelukokemuksen sujui toiminta pimeässä loistavasti. Joukkueemme onnistui mm. Tuhoamaan vahvemman vihollisen osaston, jolla oli parempi pimeätoimintavälineistö kuin meillä. Miten tässä onnistuttiin? Erittäin laadukkaalla perustekemisellä. Ylimääräiset ”kuperkeikat” jätettiin pois. Intensiivistä mankeliä pyöritettiin vauhdilla samalla kuitenkin oppien ja kehittyen. Harjoitus haastoi jokaista taistelijaa aivan varmasti. Oli selkeästi huomattavissa, että nyt treenataan ihan tosissaan. Osa kavereista sanoi, että edes varusmiehenä ei ollut noin ”raakaa” reissua. Tähän voin yhtyä.

Joukon me henki ja toimintakulttuuri jäi minulle eniten mieleen. Se miten ulkopuolinen pääsee osaksi joukkoa. Aivan kuin olisin tuntenut nämä miehet jo pidempään. Tekeminen alkoi sujumaan jo ensimmäisestä päivästä alkaen. Haastava harjoitus yhdisti joukkoa entisestään. Laadukas varusmieskoulutus oli luonut riittävän pohjan, jonka päälle on hyvä rakentaa lisää. Kymmenessä vuodessa kotiyksikköni toimintakulttuuri ja perinteet ovat pysyneet todistetusti muuttumattomina. Toiminta ja välineet ovat kyllä kehittyneet, mutta asenne ja aines on samaa kuin ennen. Hammer 22 vahvisti entisestään uskoani Suomen puolustusvoimiin sekä valmiuteemme. Nuori reservi nousi aivan uuteen arvoonsa. Sekä kuva nykyajan varusmiehistä.

Nyt on todellakin syytä treenata kovaa. Tehdään asiat tosissaan ja huolella. Tulemme tarvitsemaan sitä vielä.

Henri Tourunen

Osaston puheenjohtaja

Esikuntakurssi pidetty – jälleen kovatasoisena ja vaativana

Jo seitsemäs nykyuotoinen esikuntakurssi – eli paikallispataljoonakehyksessä toteutettu – saatiin päätökseen syyskuussa. Tälläkin kertaa korona vaikutti kurssin toteuttamiseen. Aloitusta jouduttiin siirtämään maaliskuulle ja kaksi viimeistä lähiopetusjaksoa pidettiin elo-syyskuussa. Kurssihan muodostuu neljästä lähiopetusjaksosta ja kaikkia niitä edeltävistä PVMoodle-oppimisympäristössä toteutettavista etäopintojaksosta. Lähiopintopäiviä kertyy siten yhdeksän ja itsenäistä etäopiskelua kymmeniä tunteja. Vaativa paketti siis.

Koronavuosina 2020–22 kurssit on toteutettu väistötiloissa perinteisen Santahaminan kasarmi-ympäristön sijaan. Huippuna ehkä vuoden 2021 kurssi, joka – voi sanoa – survottiin Töölössä maanpuolustusjärjestöjen ja MPK:n tiloihin.

Tällä kertaa päästiin kuitenkin Puolustusvoimien palvelukeskuksen erinomaisiin tiloihin Tuusulaan. Hyvin toimivat tilat sekä MPK:n Tuusulan koulutuspaikan tehokas, joustava ja kaiken kattava tuki loivat poikkeuksellisen hyvät olosuhteet kurssin toteuttamiselle. Ja tietysti kurssin oma huolto-osa.

Fasilitetit tarvitaan, mutta niin myös tarvitaan pätevät kouluttajat ja kurssin johto. Ja nämä meillä on. Tämän ovat todenneet myös kurssillamme vierailleet PV:n ja MPK:n edustajat. Voidaan liioittelematta sanoa, että

kurssimme edustaa reserviläisten järjestämän koulutustoiminnan terävintä kärkeä.

Soveltava vaihe kruunaa kurssin

Kurssi huipentui neljännen lähiopintojakson soveltavaan vaiheeseen. Soveltava vaihe tarkoittaa noin 40 tunnin yhtäjaksoista karttatarjoitusta, jossa kolme operaatiokeskusta johtaa kukin oman kuvitteellisen paikallispataljoonan toimintaa. MPK:n komentopaikkakurssi toimi niin kutsuttuna peliosastona. Tämän tehtävänä oli kuvata operaatiokeskuksille alajohtoportaita eli pataljoonan yksikköinä, viranomaisia sekä ylemmän tason johtoa. Kurssin kokonaisvahvuus oli soveltavassa vaiheessa liki sata henkeä, jotka tekivät työtä kahdessa vuorossa. Vuorovaihdot ovatkin vaativa saumakohta, joissa punnitaan kyky oikean tilannetiedon välittämiseen ja vastaanottamiseen.

Uutta kurssilla 2022

Uusi elementti tämän vuoden kurssilla oli MATI2-järjestelmä. Järjestelmän avulla mm. tuotetaan ja siirretään tilannekuvaa. Uuden järjestelmän metkujen opiskelu teetti työtä paitsi kurssilaisille, niin myös johtamisjärjestelmämihmisille (entinen viesti) sekä kouluttajille. Kaikesta selvittiin oivallisesti; viesti kulki ja karttamerkit ilmestyivät kartalle.

ESIK23

Tätä kirjoitettaessa on jo vuoden 2023 kurssin suunnittelu käynnistynyt. Kurssi pidetään keväällä helmikuussa samoissa, nyt jo koeponnistetuissa, Tuusulan palvelukeskuksen tiloissa. Toivotaan, että kolmen "hei, miten nyt tämäkin ratkaistaan?" -koronakurssin jälkeen voidaan mennä suunnitelmien mukaan.

Vesa Vepsä

CJJ

Stadin Sissien Combat Ju-Jutsun harrastajat kokoontuivat juhannusta edeltävänä viikonloppuna HRUP:n majalle Spjutsundiin jo perinteeksi muodostuneelle kesäleirille. Tällä kertaa paikalla oli pienehkö, mutta innokas porukka sekä tuoreempia että kokeneempia CJJ:n harrastajia. Leirillä on perinteisesti treenattu useampi harjoitus erilaisilla painopisteillä ja treenien ohessa vietetty mukavaa aikaa hyvän ruuan ja juoman parissa. Saunomista ja virkistäviä uintihetkiä unohtamatta. Näin oli myös tänä vuonna.

Tällä kesäleirillä teemana olivat voimankäyttöön liittyvät hallintaotteet, erilaiset lukot, kehon voimantuotto ja lisäksi treenattiin erilaisia tekniikoita aseeseen sekä puukon kanssa. Treenit olivat paloiteltu sopivan kokosiin osiin, että toiminta pysyi koko ajan päällä huomioiden harjoittelijoiden omaksumis- ja käsittelykyvyn uusia tekniikoita opetellessa ja vanhoja kerratessa.

Treenatessa kiinnitettiin huomiota Combat Ju-Jutsun perusasioihin, eli toiminnan rentouteen, liikkeen harmoniaan, turvalliseen harjoitteluun sekä tietenkin tehokkaaseen toimintaan erilaisissa tilanteissa. Erikoisuutena tällä leirillä oli juuri hankitut blue gunit ja varustevyöt, joiden avulla kyettiin leirillä ja luonnollisesti myös jatkossa harjoittelemaan turvallista aseeseen käsittelyä sekä voimankäyttöä ja itsepuolustusta erilaisissa tilanteissa, joissa ase on mukana.

Leirin tunnelma oli erittäin hyvä ja puitteet mitä mainioimmat leirin järjestämiselle. Treenit saatiin pääosin järjestettyä ulkona pienen sadekuoron aiheuttamaa häiriötä lukuun ottamatta. Perjantain treenaamisen jälkeen treenarit pääsivät pehmeiden löylyjen ja aurinkoisen kesäillan siivittämänä rentoutumaan sekä viettämään aikaa yhdessä.

Kesäleirin myötä ohjatut treenit jäivät kesätauolle ja treenarit siirtyivät peruskuntoharjoittelun pariin. Innokkaimmat treenaajat ovat pyörittäneet vapaita treenejä Töölön dojolla valmistautuen tulevan syksyn koitoksiin. Ohjatut treenit jatkuvat jälleen lomakauden jälkeen täydellä teholla ja toivottavasti myös ensi kesänä päästään viettämään CJJ-leiriä Spjutsundin kauniisiin maisemiin.

Kuva: Anni Koskela

Tyttö joka kävi intin

Oona Huhtala, 28, on upseerioppilaana Merisotakoulussa Suomenlinnassa reserviupseerikurssilla 182. Hän astui palvelukseen 4.7.2022 saapumiserässä 2/22 Upinniemen Rannikkoprikaatissa. Alokaskauden Huhtala suoritti meritiedustelukomppaniassa ja pääsi toiveensa mukaisesti koulutushaarakaudelle Valmiusyksikön meritulenojohtoon. Ovet aukesivat johtajakoulutukseen ja AUKsta hänet valittiin RU-kurssille, joka alkoi 7.11.2022 Merisotakoulussa.

”Joukkoa, johon kuulun sekä paikkaani siinä, en jätä missään tilanteessa, vaan niin kauan kuin minussa voimia on, suoritan saamani tehtävän loppuun.”

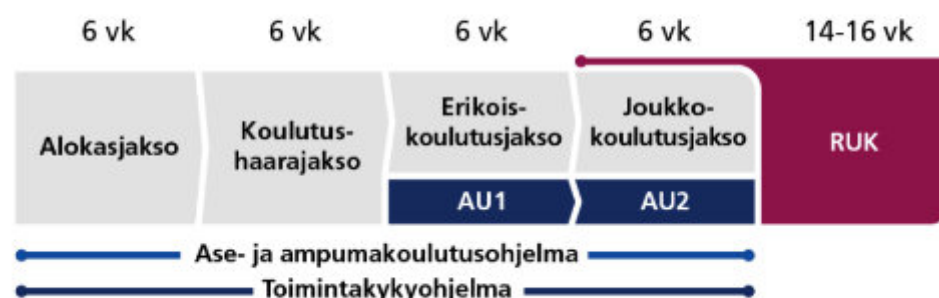
Oona Huhtala

SOTILASVALA

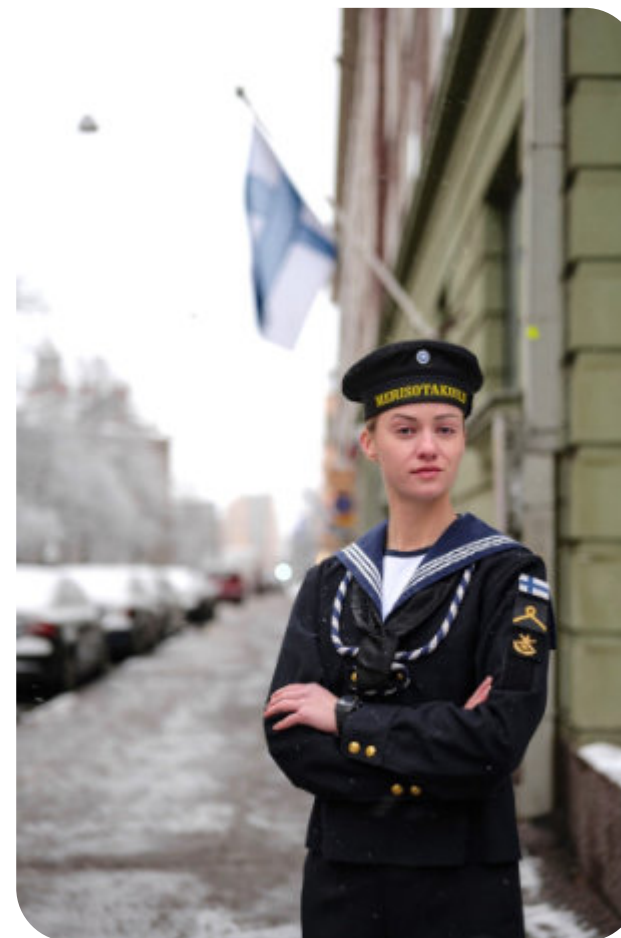
”Alokaskauden eli armeijan ensimmäisen kuusi viikkoa palvelin meritiedustelukomppaniassa. Kaikki oli uutta ja hämmentävää, jokaiseen asiaan löytyi aina jokin sääntö tai tietty toimintatapa. Kuitenkin tottuminen uuteen arkeen oli yllättävän nopeaa ja täydellisestä arjen muutoksesta huolimatta nukuin jo ensimmäisen yön kasarmilla hyvin. Minulla oli vahvasti sellainen tunne, että olen oikeassa paikassa. Kesän aurinkoiset aamut ovatkin jääneet lämpöisinä mieleen Suomen kauneimmassa varuskunnassa Upinniemessä.

Alokaskauden lopulla tehdään koulutushaaravalinnat eli ilmaistaan oma halukkuus, mihin yksikköön haluaa palvelusta jatkamaan. Oma ykköstoiveeni oli Valmiusyksikkö (<https://intti.fi/merivoimien-valmiusyksikot>) ja Valmiusyksikön sisällä meritulenojohto (Merivoimien valmiusjoukoissa on kolme eri opintosuuntaa: meritulenojohto, tuliasema ja johtokeskus). Pääsin Valmiusyksikköön, jossa olin siis seuraavat kuusi viikkoa, minkä aikana tehtiin AUK-valinnat eli valittiin aliupseerikouluun (AUK=aliupseerikoulu=aliupseerikurssi) lähtijät.”

Koulutuksen rakenne

Kuva: Puolustusvoimat

Kuvat: Ville Kasari

”AUK1 lopulla valittiin särmimmät RU-kurssille (= RUK = reserviupseerikurssi = reserviupseerikoulu)

Merisotakouluun Suomenlinnaan, jossa aloitinkin sitten marraskuun alussa 7.11.2022. Koko saapumiserästä RUKiin asti pääsee noin 3 prosenttia. Täällä vietetään 14 viikkoa aina helmikuun alkuun asti, jolloin palataan jälleen kotiyksikköihin eli menen näillä näkymin upseerikokelaaksi Valmiusyksikköön Upinniemeen. Siellä vietetäänkin sitten loppupalvelus ja johtajakausi aina 15.6.2022 kotiutumiseen saakka.”

Lisää Merivoimien RUKsta: <https://merivoimat.fi/reserviupseerit>

”Armeija oli ensimmäisen kerran mielessäni jo 19-vuotiaana, mutta väliin tuli muuta elämää. Onneksi kuitenkin havahtuin myöhemmin uudelleen ajatukseen, sillä intti tulee olla käytynä 30 ikävuoteen mennessä ja nyt mittarissa vuosia on 28. Meillä on hieno, puolustamisen arvoinen maa. Lisäksi yksi tärkeimmistä syistä, miksi halusin suorittaa varusmiespalveluksen, on tasa-arvo. Mielestäni ei ole vain miesten etuoikeus tai velvollisuus puolustaa maatamme. Vaadin itse tasa-arvoa, joten tämä on myös vähän ”practise what you preach”-tyyppinen asia. Kirjoitin aiheesta myös blogiini tuossa lokakuun alussa (<https://www.unelmaonnesta.fi/post/miksi-naisten-vapaaehtoinen-asepalvelus>) Tasa-arvo toteutuu intissä mielestäni hyvin, olen jopa ollut positiivisesti yllätynyt siitä, kuinka vähän sukupuoliasiat ovat nousseet edes esille. Tästä suuri kiitos myös palvelustovereille.

Venäjän hyökkäys Ukrainaan vahvisti uskoani maanpuolustuksen ja vahvan reservin tarpeeseen kun tilanne tulee. Tämänhetkinen maailmantilanne heijastuu varusmieskoulutukseen mielestäni niin, että varusmiespalvelus otetaan tietyllä tapaa enemmän tosissaan kuin ennen: Sota on nyt maantieteellisesti lähempänä kuin pitkään aikaan. Ukrainan sodasta saamme myös jatkuvasti lisää tietoa naapurimaamme sodankäynnistä, taktiikasta ja tavoista ja voimme hyödyntää sitä koulutuksessa.

Usein kysytään, onko intissä ollut kivaa. Vältän sanaa kivaa, koska kivaahan tämä ei varsinaisesti ole, vaan enemmän antoisaa, tärkeää ja opettavaista. Tulee kuitenkin muistaa, mitä varten varusmiespalveluksessa kouluttaudumme. Armeijan aikana on muutenkin sattunut ja tapahtunut. Alokaskauden lopussa tiputtauduin korkealta Nato-esteeltä ja nilkka pyörähti ympäri.

Lääkäreissu Lohjalle ja sain kepit useammaksi viikoksi. AUKn harjoituksessa sama nilkka pyörähti uudelleen ja sitä varoessa sain toiseen, ns. terveeseen jalkaan rasitusmurtuman, mitä parantelen edelleen. Taudithan täällä odotetusti pyörivät jatkuvasti, enkä ole varmasti yhtäkään flunssa-aaltoa missannut! Ajoittain raskasta on olla osa isoa massaa ja jatkuvasti ihmisten, metelin ja härdellin ympäröimänä. Koulutus on myös aidosti henkisesti ja fyysisesti vaativaa ja päivät pitkiä, eikä ainakaan oman kokemukseni mukaan sanonta "armeijas- sa ei tarvitse käyttää omia aivoja" pidä mitenkään päin paikkaansa.

Silti kääntöpuolena edelliseen: on myös erityisen hienoa olla osa porukkaa ja kuulua ryhmään, tehdä, oppia ja onnistua yhdessä. Hienoa on myös saada olla täällä, se ei ole itsestänselvyys. Hienoina hetkinä nousee mieleen pääsy AUKiin, josta sitten RUKiin ja historialliseen Merisotakouluun. Tämä on suuri kunnia ja haave, mitä en uskonut voivani tai kykeneväni toteuttaa. Itsensä ylittäminen, yhdessä tekeminen ja ikävistäkin asioista selviäminen, mm. Koulutushaaramarssilta eli nuolimarssilta maaliin pääsemisen hetki on elävästi mielessä. Huikeita kokemuksia on ollut myös mm. Helikopterilento ja ensimmäiset kovat ammunnat rannikkotykeillä."

Kuva: Ville Kasari

"Armeijan myötä elämä on ainakin hetkellisesti muuttunut varsin totaalisesti itsenäisestä, mukavasta ja omaehtoisesta työelämästä armeijan kurkkusalaatteihin. Olen oppinut kääntämään vielä enemmän ajattelua itsestä me-näkökulmaan: mitä hyötyä minusta tai tekemisestäni on muille, mitä lisäarvoa voin tuoda ryhmään tai ryhmälle.

Asiat tulee myös nykyään hoidettua heti, olisi se mukavaa tai ei, niin hommat hoidetaan. Palveluksen aikana kunto on kohonnut ja painoa lähtenyt melkein kymmenisen kiloa, vaikka en ennenkään ollut erityisen iso. Pysin liikkumaan intissä myös vapaa-ajalla kuormituksen ja jaksamisen mukaan. Nuorille sanoisinkin, että sinä pystyt ja osaat ja olet aina vahvempi kuin luulet.

Kuva: Ville Kasari

"Itse valmistautuessani alokasaikaan nautin viimeisistä hetkistä siviilissä tekemällä kivoja asioita mukavien ihmisten kanssa. Otin myös personal trainerin ja treenasin vähän aktiivisemmin ennen inttiä. Pysin lisäämään voimaa, lihasta ja painoa."

Siviilielämässä Huhtala asuu Helsingin Etu-Töölössä puolisonsa kanssa ja tekee etätyötä yritysrahoituksen parissa. Vapaa-ajallaan hän matkustelee, nauttii elämästä, nyrkkeilee, pohdiskelee, joogaa, käy salilla, ulkoilee, saunoo, tekee ristisanoja, juo viiniä ja viettää perheensä kanssa mahdollisimman paljon aikaa.

Lisää aiheesta: <https://www.unelmaonnesta.fi/about>

”Armeija-aika on ollut pitkälti sitä, mitä odotinkin. Siviilielämä on laitettava hetkeksi vähän sivummalle ja onneksi perhe ja ystävät ovat vallan hyvin ymmärtäneet sen, että en ole niin hyvin tavoitettavissa tai aina pääse paikalle, vaikka haluaisin.

Päivääkään en ole katunut. Armeijan jälkeen palaan innolla oman työni pariin, mutta pidän option auki myös työmahdollisuuksille Puolustusvoimilla. Kriisinhallintatehtävät myös kiinnostavat ja ainakin tällä hetkellä fiilis on se, että intin jälkeen haen valmiuteen.

Eeva Kulmala

Admiral pitka

Vuoden 2022 Admiral pitka sotilastaitokilpailu järjestettiin Viron Rakveren alueella. Kyseistä kilpailua pidetään yhtenä maailman vaativimmista tiedustelupartiokilpailuista. Kilpailuun osallistui 30 joukkuetta, joista noin puolet ovat virolaisia ja loput edustavat pääosin eri Nato- maiden armeijoita. Edustettuina olivat esimerkiksi USA, Iso-Britannia, Ranska, Tanska, Hollanti, Belgia. Suomen edustajana toimi Stadin sissien nelihenkinen partio, johon kuuluivat Juho Jääskeläinen, Tuomas Viirto, Janne Kortelainen ja Mika Salo.

Admiral pitka kilpailu on aiemmin muodostunut aikataulutetusta siirtymisestä ja pitkähköstä kohteentiedustelu-tehtävästä. Vuoden 2022 kilpailun konsepti oli uudistunut sikäli, että pääosassa olivat erilaiset tehtäväsuorit-teet, tiedustelutehtävän ollessa noin 8 tunnin mittainen tiedustelutulenjohtotehtävä. Kilpailun fyysinen vaativuus ei ollut muuttunut ja matkaa taitettiin kolmen vuorokauden aikana noin 130 kilometriä. Tehtävien aiheet olivat osin perinteisiä ja ennakoitavia ensiapua, ammuntaa, esterata ja suunnistustehtäviä. Kaikessa tekemisessä oli kuitenkin aiempia vuosia vahvempi painotus Nato- toimintatapojen hallintaan. Esimerkkinä lääkintätehtävät nine-linereineen ja epäsuoran tulen tulikommentoihin liittyvät osaamisvaatimukset.

Stadin sissien partio sijoittui lopputuloksissa sijalle 11 / 30, jota voi pitää kohtuullisena suoritukseen pääosin Nato- armeijoiden sotilaista koostuneessa joukossa. Mahdollisuus kärkiviisikkoon sijoittumiseen olisi ollut olemassa, mutta tiedustelutulenjohtotehtävän yhteydessä toteutettu

vihollisen vastatoimien väistäminen ja siitä johtuneet radioviestinnän haasteet laskivat pistesaldoa roimasti. Reitinvalinnat ja etenemisvauhti olivat koko joukon kärkipäätä. Partio jäi kiinni kerran, sekin kiistanalaisesti tehtävärastin vastaanottopisteelle järjestettyyn, kahden panssariauton tuella toteutettuun väijytykseen.

Hyvästä etenemisvauhdista ja onnistuneista reitinvalinnoista johtuen lepoaikaa kertyi joitakin tunteja vuorokaudessa, joka osaltaan tuki toimintakyvyn säilymistä hyvänä maaliin saakka. Lisäharjoittelulla, oikeisiin asioihin osaamista kohdentamalla suomalaisista reserviläisistä koostuvalla partiolla on mahdollisuus pärjätä kansainvälisissäkin sotilastaitokilpailuissa.

Mikäli olet kiinnostunut liittymään tulevan vuoden kisoihin harjoittelevaan joukkoon, ota yhteyttä Tuomas Viirtoon (tuomas.viirto@gmail.com) tai Janne Kortelaiseen (kortelainen.jt@gmail.com).

Ikisissit Salpalinjalla

Tämän merellisen retken jälkeen mietimme, että mitä seuraavaksi voitaisiin tehdä ja heräsi ajatus päiväretkestä Salpalinjalle. Sanasta tekoihin. Otimme yhteyttä Harri Kaijansinkkoon, joka on toiminut monta kertaa oppaana Salpalinjalla. Kokoonnuimme Topin Törmä mökillä mistä jatkomme kohti Luumäkeä yhdellä autolla. Koska Harrin mökki on Luumäellä, tapaaminen hänen kanssansa tapahtui Taavetissa Kahvi-Pakari nimisessä kahvilassa mistä siirrymme ensimmäiseen kohteeseen, joka oli Luumäen Askolassa.

Askolan alue

Salpalinja on rakennettu Suomenlahdelta Lappeen asti ja vahvimmin linnoitettiin Suomenlahden ja Luumäen Kivijärven osuus ja siitä ylöspäin linnoitettiin vesistöjen kannakset ja tärkeät tieyhteydet. Kaikkiaan puolustuslinjalle rakennettiin 700 teräsbetonikorsua, 225 km panssarikiviesteitä ja 130 km kaivantoesteitä. Linnoitteet on säilynyt tähän päivään asti koska rauha solmittiin ennen, kun taistelut ehtivät sinne. Linnoitustyöt aloitettiin jo talvisodan aikana loppuvuodesta 1939. Linnoitteita rakennettiin Luumäen linjan nimisenä Kivijärvestä etelään Väliväylän suuntaisesti.

Mutta ikisissin retki. Askolassa jalkauduimme ja melkein heti törmäsimme panssariesteisiin. Niistä selvittyään pääsimme puolustusasemaan ja ensimmäisen teräsbetonista rakennettu korsi jonka sisäänkäynnin varmistus oli rakennettu NeuvostoliitonBT-7 panssarivaunun tornista Tähän korsi oli asennettu sähkövalot niin sitä pystyi hyvin tutkia. Tästä jatkoimme juoksuhaudaa pitkin seuraavaan korsiin missä oli miehistön majoitus ja huoltotilat, sisältäen myös hellan. Sisäänkäynti oli myös varmistettu niin että pystyi pienestä luukusta työntää kranaatin korsun eteiseen, jos vihollinen olisi päässyt niin pitkälle. Käytyään tämän lohkon korsut läpi jatkoimme retki kohti Juvolan mörssäripatteri. Matkalla Juvolaan poikkesimme presidentti P E Svinhufvudin kotimuseo Kotkaniemeen. Tutustuimme myös Kärjenlahden laavuun missä pidimme lounastauon. Laavu on osa Väliväylä melontareittiä. Tutustuimme myös hyvin piilossa ollut pallokorsua. Emme olisi löytänyt sen ilman paikallista miestä, joka osui paikalle meidän etsiessä korsi. Matkalla kävimme myös katsomassa Rutolan ylivetolaitosta, ja uittorännin yläpäättä. Myös Myllylammen ja Kärjenlammen "luolakorsut" tuli tarkastettu, kuten Salpamajan kahden kk:n korsi. Ja sitten Juvolan mörssäripatteri missä oli ollut 4 kpl 280 m/m mörssärit. Myös Kärmemniemen Canet-patteri missä oli ollut 2 kpl 152/45c tykkiä.

Kiitos Harri asiatuntevasta opastuksesta!

Christer Mikkonen

Vanha tulenjohtaja tutkii mörssäriaseman.

Eteisen torjunta aukko, mistä pystyi pudottamaan käsikranaatin torjumaan vihollisen etenemisen korsiin.

Venäläisen panssarivaunun BT-T torni, mihin oli asennettu konekivääri, korsun sisäkäynnin varmistukseksi.

Esteet tiellämme

Vielä hyvässä kunnossa olevaa juoksuhaudautia pitkin seuraavaan korsuun.

Korsun sisällä oleva konekiväärin asema (huom. oikealla oleva vesihana jäädytysvettä varten)

Maaottelumarssi 2

Ikisissit päättivät noudattaa RES:in kehotusta ja osallistua myös tänä vuonna Maaottelumarssiin. Keskusteltuaan sopivasta päivästä päätimme lähteä marssimaan 29.9. ja lähtöpaikaksi sovittiin tällä kertaa Paloheinän ulkoilukeskus.

Tapasimme sateisena aamupäivänä ulkoilukeskuksen P-paikalla ja lähdimme liikkeelle Topin suunnitteleman reitin mukaan Paloheinän märkä golfkenttä ohittaen kohti Haltian kotitilaa. Matka taittui mukavassa tahdissa hyvällä mielellä, sateesta huolimatta hiljaisessa metsässä, vain sateen ropina kuului eikä muita kulkijoita ollut. Haltian tilalta matka jatkui aboreumin kautta kohti Pikosken majaa ja sieltä edelleen Paloheinän ulkoilukeskukseen. Kosteaa, mutta virkistävä 10,5 kilometrin lenkki.

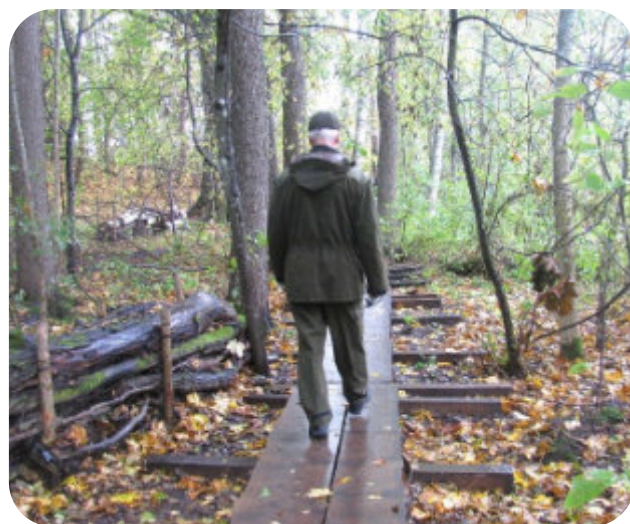
Christer Mikkonen

Matkan alku

Sarvinen kaveri

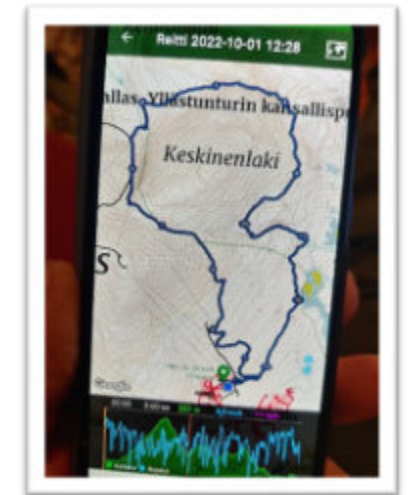
Pitkospuut

Maaottelumarssi Ylläksellä

Tulipahan käveltyä oma osuus marssista hieman jylhemmissä maisemissa Ylläksellä. Kiersimme Keskinen laen kauniissa syyssäässä, korkein kohta 530 m. Nousuja ja laskuja oli aika sopivasti, kävelysauvat helpottivat menoa.

Matkaa tuli juuri vaaditut 10 km täyteen. Tulipahan tehtyä toinenkin suoritus lomamatkan aikana.

Matti H. Veppi ja Helena

PAHKIS2022

Tämän vuoden Pahkiksen kantavana ajatuksena oli riittävän pitkäkestoinen tiedustelupainotteinen operaatio realistisessa skenaariossa, jossa tilanne ei keskeydy harjoituksen aikana. Tarkoituksen mukainen operaatio vaatii tuekseen mielekkään skenaarion. Tämän vuoden skenaario päätettiin muodostaa vastustajan erikoisjoukkojen sekä näiden tukemiseen liittyvien maa-alueiden kehukseen. Skenaario elävästä elämästä. Suoritettaville tehtäville haluttiin varata riittävästi aikaa. Harjoitus koostui nousujohteisesta tiedustelusta, joka muodostui kaikkiaan kolmesta tiedustelutehtävästä, näistä kohteentiedustelutehtävän ollessa pisin. Aikaa suoritukseen oli runsaat 32 tuntia. Harjoituksen lopussa suoritettiin perinteinen "koottu isku". Lisäksi halusimme tuoda mukaan eri valmius- ja voimankäyttöasteet, joita säädeltiin tilanteen kiristyessä. Vastuu ja voimankäytön ohjeistukset ulottautuivat osaston johtajasta yksittäiseen tiedustelijaan asti. Konsepti, jota harjoitellaan aivan liian vähän.

Tämän kaltaisella harjoituksella saavutettiin entistä syvempää harjaantumista johtamisessa ja esikunta-työskentelyssä. Osastoille tehtävät käskettiin hyvissä ajoin etukäteen ja tehtäviin oli varattu runsaasti aikaa. Osasto kykeni suunnittelemaan, valmistelemaan ja toteuttamaan tehtävät omassa tahdissaan mahdollisimman tilanteenmukaisesti.

Hyvää tässä kaikissa oli se, että suuremmilta aikataulupaineilta ja "juoksulta" välttyttiin. Osastoilla fokus pysyi herkeämättä tilanteenmukaisessa toiminnassa "rasti" tyyppisten tehtävien puuttuessa. Haasteita myös löytyi.

Skenaarion kehittyessä vaadittiin operaatiokeskukselta huomattavasti aikaisempaa enemmän virallista ja tarkkaa tietoa sekä jossain määrin jopa kirjaopillisesti tarkkaa käskemistä. Osastoille haasteet jalkautuivat enemmänkin resurssien käyttönä ja toiminnan tahdittamisen muodossa. Yllättävien yksittäisten tehtävien puuttuessa reserviä oli enemmän käytössä. Tämä tarkoitti joidenkin tiedustelijoiden osalta pitkiäkin aikoja tiedustelureservissä tai tukikohdan tuki- ja suojaustehtävissä. Realismia mutta harmillista niiden osalta, jotka halusivat harjoituksesta enemmän toimintaa irti.

Vastustajan erikoisjoukkoa kuvaava osasto keltainen toimi tänä vuonna täysin oman johtajansa alaisuudessa. Keltaiselle annettiin omat käskyt ja tehtävät. Toiminnalle asetettiin raamit ja tarvittaessa toimintaa tahditettiin keltaisen valvojan toimesta. Ennakkotietoja tai "käsikirjoitusta" ei keltainen tiennyt etukäteen.

Opettavainen, haastava, onnistunut, soveltava ja yksi realistisimmista Pahkiksista tähän asti. Tästä on hyvä jatkaa jalostamista.

"Sota on helvettiä" - Kenraali William Sherman, 1879

Henri Tourunen

Pahkis 22 tehtäväpäällikkö

Eletään tammikuuta 2022. Keskustelemme Pahkis-jopon puheenjohtajan Mika Leivon kanssa potentiaalisista Pahkiksen vetäjistä ja saamme kasattua listan henkilöistä, joita alamme soittaa läpi. Yksi kerrallaan kandidaatit ovat otettuja kunnialta, mutta elämäntilanne tai muut henkilökohtaiset asiat eivät valitettavasti tällä kertaa anna mahdollisuutta ottaa projektia johdettavaksi. Aikaa kuluu ja MPK:n antama päivämäärä harjoituksen johtajan nimeämiseksi tulee vastaan ja allekirjoittanut ottaa tehtävän poikkeuksellisesti toista kertaa hoidettavakseen.

Ensimmäiset ajatukset ovat ristiriitaiset. Yhtäältä minulla on halu kehittyä johtajana ja parantaa asioissa, jotka ensimmäisellä Pahkis-vedolla 2019 jäivät kaiheartamaan. Toisaalta taas ajatuksena on koittaa selvittää mahdollisimman pienellä vaivalla kuitenkin varmistaen laadukkaan harjoituksen toteutumisen. Näillä ajatuksilla alan kasata omaa johtoryhmääni, eli toimialapäälliköitä.

Valtaosan porukasta sain kasattua melko vaivattomasti, mutta jostain syystä tämän vuoden harjoitukseen oli haastavaa löytää operaatiokeskuksen päällikköä. Kuitenkin kuin taivaan lahjana Sami Hotakainen lupautui tuuraamaan opke-päällikköä, kunnes sellainen löytyy. Tuo puhelu Samin kanssa johtikin siihen, että suunnitelmani mahdollisimman pienellä vaivalla järjestetystä harjoituksesta voitiin unohtaa.

Kevään myötä aloimme johtoryhmän kanssa työstää harjoitusta ylätasolta alkaen. Loimme "Pahkis22-roadmapin", jonka myötä pyrimme selkeyttämään kaikille päälliköille oman toimialan tehtäviä alusta harjoitukseen saakka. Näin ollen harjoituksen osalta valmistelut niin harjoituksen tehtäväskenaarion, huollon suunnittelun, tukipyynnöiden, viestisuunnitelmien ja käskyjen laatiminen aloitettiin keväällä hyvissä ajoin ennen harjoitusta. Lisäksi osastojen johtajien kanssa aloitettiin osallistujien rekrytointi.

Kevään lopulla kävimme tehtäväpäällikkö Henri Tourusen kanssa ensimmäisessä maastontiedustelussa Mikkeliissä katsastamassa paikkoja tehtäviä ajatellen ja lisäksi keskustelemassa paikallisen MPK:n koulutuspaikan edustajien kanssa käytännön järjestelyistä. Tämän jälkeen valmistelimme ensimmäisen käskyn osastoille ja suunnittelimme Samin kanssa Esikuntatyöskentelyn kurssilta tutun suunnitteluprosessin kouluttamista osastojen johdolle Pahkiksen toimintaympäristöön soveltuvalla tavalla. Ensimmäisen koulutuksen pidimme kesäkuun puolessavälissä ja pyrkimyksenämme oli saada osastoille parempi käsitys siitä, miksi annamme tietynlaisen käskyn siinä vaiheessa ja mitä toimenpiteitä käskyn myötä heiltä odotetaan sekä mitä on jatkossa luvassa.

Kesän aikana valmistelutyö jatkui kiivaana ja elokuussa jätettiin tukipyynnöt sekä Mikkeliin että Santikseen. Lisäksi saatiin käsky 02 osastoille, ja sen yhteydessä pidimmekin Samin kanssa jälleen suunnitteluprosessin koulutusta osastoille painopisteen ollessa maastontiedustelussa, siihen liittyvissä vaatimuksissa sekä taistelusuunnitelman laatimisessa. Elokuun viimeisenä viikonloppuna osasto Ruskean johto saapui allekirjoittaneen ja Henri T. kanssa Mikkeliin maastontiedusteluun ja laatimaan taistelusuunnitelman ensimmäistä versiota.

Me Henrit toimimme maastontiedustelijoina osasto Vihreälle ja toimitimme heidän tiedustelukysymyksiinsä vastaukset parhaan kykymme mukaan annetussa ajassa. Kesällä saimme myös hienoja uutisia, kun lakia vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta muutettiin siten, että meidän oli mahdollista saada paukkupatruunoita käyttöömmeharjoituksessa. Tällä on iso vaikutus tunnelman luomiseen ja taistelun harjoitteluun verrattuna, vaikka airsoft-aseiden käyttöön.

Molemmat osastot saivat parin iteraatiokierroksen jälkeen taistelusuunnitelmat hyvälle mallille, ja niiden pohjalta oli hyvä lähteä odottamaan harjoituksen alkua. Harjoituksen johdon puolella säätöä tuli mm. bussin tarjoajan vaihtumisesta parisen viikkoa ennen harjoituksen alkua. Lisäksi viimeiseen asti hiottiin suunnitelmia ja pyrittiin löytämään oikeaa henkilöstöä oikeille paikoille.

Harjoituksen johto ja osastojen johtajat saapuivat perinteiseen tapaan torstaina pelipaikoille ja aloittivat valmistautumisen perjantaina alkavaan operaatioon. Torstaina osastoille annettiin vielä viimeinen käsky ennen operaation aloittamista, minkä perusteella osastojen johtajat saivat vielä viimeiset tiedot ja käskyt siitä, mitä heiltä odotettiin operaatioissa. Perjantaina aamulla saapuivat paikalle pääjoukot ja harjoituksen kokonaisvahvuudeksi saimme kasaan 130 taistelijaa.

Lisäksi Pahkiksen kanssa yhteistyössä toimineilla TST-EA - ja Huollon johtaminen -kursseilla oli n. 50 taistelijaa, eli kokonaisuudessaan porukkaa oli Karkialammella n. 180 henkilöä, eli erittäin hyvä määrä. Valitettavasti jälleen viimeisillä viikoilla jäi pois n. 20 % ilmoittautuneista, mikä on vapaaehtoistoiminnan suurin murheenryyni ja keinoja tämän pienentämiseksi on pohdittava jatkuvasti. Pahkis saatiin perustettua hienosti, vaikka aikataulut puristuivatkin perjantainaamupäivänä ikävästi ja toimintaa jouduttiin tehostamaan ehkä jopa joidenkin muiden asioiden kustannuksella.

Harjoituspuhuttelun jälkeen osastot ampuivat kovapanosammunnat ja kouluttauivat sekä Combat Ju-Jutsun että tiedusteluraportin laatimisen merkeissä. Koulutusvaihe venyi ikävästi suunniteltua pidemmäksi, ja sen myötä varsinaisen soveltavan osuus päästiin aiottua myöhemmin, mutta kokonaisuuden näkökulmasta ei ollut toimintaa vaarantava seikka. Täytyy muistaa, että tiedustelua, tukikohdan perustamista ja muuta sotilastoimintaa on syytä harjoitella myös pimeään aikaan.

Koulutusosion jälkeen perjantaina alkanut operaatio aloitettiin hieman kiihtyneestä, mutta edelleen syvän rauhan yleisilanteesta, jossa osastojen tehtävänä oli valvoa vastuualueensa ja selvittää toimiiko vihollisen erikoisjoukkoja tai niitä tukevia toimijoita ERP22-organisaation toiminta-alueella. Harjoituksen aikana keltainen vastaosasto toimi alkuun tunnistamattomina taistelijoina alueella ja pyrki valmistelemaan omaa operaatiotaan iskeä perustamiskeskuksiin.

Osastot kohtasivat alueella tunnistamattomia henkilöitä ja mennessään suorittamaan ennakkotiedoiltaan melko rauhallista tehtävää joutuivat yllätysiskun kohteeksi, jonka myötä taistelijat pääsivät harjoittelemaan toimintaa EA-toiminnasta tulen alla ja Pahkiksen kanssa rinnakkain toimineet TST-EA - sekä Huollon johtaminen -kurssit saivat soveltavaa maalitoimintaa.

Ensimmäisen vuorokauden tapahtumien, osastojen tiedustelun ja muilta viranomaisilta saatujen lisätietojen perusteella tilanne kehittyi pisteeseen, jossa osastoja käskettiin valmistautumaan etsintä- ja kiinniotto tehtävään vihollisen tukikohtaan. Tavoitteena oli ottaa kiinni kohdehenkilö ja estää vihollisen erikoisjoukkojen toiminnan jatkaminen. Osastot suorittivat iskut kohteelle ja onnistuivat estämään vihollisen toiminnan jatkamisen.

Kohdehenkilöt pääsivät kuitenkin karkaamaan, ja osastot joutuivat jatkamaan kiinniotto tehtävää. Osastot pääsivät kohdehenkilöiden jäljille, mutta kohdehenkilöt eivät suostuneet käskytyksen mukaisesti antautumaan vaan aloittivat tulitaistelun, jonka myötä kohdehenkilö loukkaantui. Hänelle annetun henkeä pelastavan ensiavun jälkeen osastojen tehtävänä oli kuljettaa haavoittunut kohdehenkilö mahdollisimman nopeasti varuskuntaan hoidettavaksi ja kuulusteltavaksi. Osastot saivat toteutettua tehtävänsä onnistuneesti ja palasivat varuskuntaan purkamaan ja huoltamaan itseään.

Harjoitus kulki pääasiallisesti hienosti skenaarion ja suunnitelmien mukaisesti eikä suurempia väliintuloja tarvinnut toiminnassa tehdä. Parissa kohdassa kuitenkin tilanteet eivät menneet alkuperäisen skenaarion mukaisesti johtuen sekä harjoituksen johdon että osastojen toiminnasta.

On hyvä tiedostaa, että näinhän se todellisuudessaakin menee, sillä suunnitelmat ovat ainoastaan hyvä lähtökohhta muutoksille.

Tulevaisuutta ajatellen on syytä pohtia, mitä kaikkea Pahkikseen halutaan sisällyttää ja pyrkiä yhteistyössä Puolustusvoimien sekä MPK:n kanssa löytämään maanpuolustusta parhaiten palveleva kokonaisuus. Järjestimme harjoituksen aikana kutsuvierastilaisuuden Pahkis23-teemalla ja pyrkimyksemme oli saada tuotua ajatuksiamme Pahkiksen tulevaisuudesta esille sekä PV:n että MPK:n edustajille ja päästä keskusteluun syvemmästä yhteistyöstä Pahkiksen ympärillä. Tilaisuus oli erittäin onnistunut ja paikalla olleet henkilöt olivat vaikuttuneita näkemästään. Erityistä huomiota saimme Maasotakoulun johtajan Eversti Sami-Antti Takamaan twiitillä, jossa hän kehui Pahkista.

Pahkis22 oli mielestäni onnistunut kokonaisuus ja osallistujat saivat varmasti haastettua itseään monin eri tavoin. Saadun palautteen perusteella skenaarioon ja harjoituksen tehtäviin oltiin erityisen tyytyväisiä, mikä

on hieno asia, sillä niihin panostettiin erityisen paljon. Harjoituksessa pyrittiin myös painottamaan sitä, että kyse on soveltavasta harjoituksesta, jossa toimitaan skenaarion ja tilanteen mukaisesti alusta loppuun ja sekä palautteen että oman mielipiteeni mukaan tässä onnistuttiin. Kehityskohteenä on esimerkiksi hyvä pohtia, onko tarkoituksenmukaista järjestää ammuntaa ja muuta oheiskoulutusta soveltavassa tiedusteluharjoituksessa vai olisiko syytä perustaa joukot ja aloittaa suoraan tehtävän toteuttaminen. Tähän ei ole olemassa yksiselitteistä vastausta ja asia jääkin Pahkis-jopon, MPK:n, PV:n ja tulevien harjoitusten johtajien mietittäväksi.

Omien ajatusteni ja johtoryhmän kanssa käytyjen purkukeskustelujen myötä on selvää, että myös harjoituksen johto sai itseään haastettua ja sieltäkin puolelta löysimme jälleen hyviä kehityskohteita tulevaisuutta ajatellen. Haluan myös nostaa esille sen tärkeän seikan, että harjoitus saatiin turvallisesti vietyä läpi alusta loppuun eikä suurempia loukkaantumisia sattunut.

Harjoituksen kokonaiskilpailun voitti tänä vuonna osasto Vihreä ja tehtäväosion voittajaksi selviytyi osasto Ruskea. Onnittelut molemmille osastoille hienosta työstä ja kiitokset kaikille mukana olleille, ilman teitä harjoitusta ei olisi voitu järjestää. Erityiskiitos Antti, Emmi, Henkka, Otto ja Niko sekä tietenkin Sami. Saatiinhan sitä tämän vuoden paras Pahkis aikaiseksi.

Pahkis palaa jälleen pikemmin kuin arvaammekaan, ja Pahkis23-harjoituksen suunnittelu on jo kovassa käynnissä. Vuoden 2023 Pahkis järjestetään Haminassa 22.–24.9.2023, joten laittakaahan päivät kalenteriin. Mielenkiintoista nähdä mitä kaikkea Sissit saa ensi vuonna aikaiseksi.

Henri Nousiainen
Harjoituksen johtaja

Sade ropisee huonosti pingotetun sissiteltan kankaaseen kattoon. Muuten metsä on hiljainen, märkä ja pimeä. Sanomalaitteen jopa hieman eroottinen punainen digitaalinen näyttö on ainoa valonlähde satojen metrin säteellä. Tunnelma on odottava. Osaston komentoryhmä odottaa käskyä aloittaa tehtävän seuraava vaihe. Vihdoin sanomalaite aloittaa sulosävelmänsä iloisella purske- viestiformaatille ominaisella pörinällä - Palkitaanko pitkä odotus? Sanoma aukeaa ennen varsinaista kakofonian täyteistä soittoa. Viestipäällikkö kääntää sanoman ja kiittää sen. "Ilmoita aseiden lukumäärä". Joukkueen johtaja huokaa ja lyyhistyy takaisin paikoilleen. Sade yltyy.

Muuan ystäväni Carl von Clausewitz, kavereiden kesken Klasu, keksi aikoinaan, että sodassa syntyy auttamatta kitkaa. Kitkalla on taas tapana haitata kaikkea toimintaa varsinkin sotaväen kontekstissa. Vaikka Klasu on ollut jo kuopattuna jonkin tovin, kitka on edelleen merkittävä tekijä moderneissa sotatoimissa. Pahkiksella ei säästyä sodan kitkalta. Asioilla on tapana mennä pieleen ja varmasti jokainen sissitemppuja harrastanut taistelija tunnistaa tämän tosiasian: JOPA:an ei saa yhteyttä, ruoka on pahaa, vesi pääsi loppumaan eikä täydennystä pystytä järjestämään, sade kasteli viimeisetkin sukat, euribor 12kk nousi sittenkin plussan puolelle, vaikka asuntolainaneuvottelija sanoi toista.

Loppujen lopuksi kitka ja pieleen menneet asiat ovat kuitenkin ne tekijät, jotka loppujen lopuksi ulosmittaavat taistelijasta kaiken olennaisen. Miten toimit, kun asiat eivät menekään halutulla tavalla? Etkö olekaan varautunut kaikkeen? Mitä, jos ongelma ei olekaan sinussa vaan ryhmäläisessäsi?

Aseväen myrkkö, soveltaminen, tulee usein jokaisella tiedustelutehtävällä vastaan jossain muodossa ja se onkin yksi erinomaisen sissitaistelijan ominaisuuksista. Miten itse toimit epäonnistumisen jälkeen? Jäätkö odottamaan vai tarjoatko vaihtoehtoisia toimintatapoja tehtävän suorittamiseksi? Pelaatko tiimille vai itsellesi? Hyväksynkö epäonnistumisen vai jatkanko päättäväisesti toisin keinoin? Jos viikonlopun kestävä sade, nälkä ja väsymys lamauttavat sinut, mieti miten asia olisi kahden viikon tehtävällä. Miten kitka vaikuttaa sinuun yksittäisenä taistelijana sekä ryhmän jäsenenä? Itse-reflektiota on tervettä harrastaa aika ajoin ja voin suositella sitä lämpimästi jokaiselle kanssasissille. Pysykää terävänä ja kondiksessa sitä hetkeä varten, kun kaikki eivät mene kuten pitäisi.

Pahkis on hieno harjoituskokonaisuus, jossa on valtavasti potentiaalia. Suhteellisen todenmukaiset tilanteet ja vaihtuvat skenaariot luovat harjoituksesta mielekkään tapahtuman, johon osallistuu varsin mielellään useammin kuin kerran. Vaikka harjoitus on itsessään lyhyt, sen valmisteluun käytetään paljon vapaa-aikaa ja muita resursseja, joilla pyritään mahdollistamaan onnistunut ja antoisa harjoitus kaikille osallistujille - Näin se oli tänäkin vuonna. Toivotaan, että joka vuonna aina pykälää aikaisempaa parempi.

A. Virtanen

Osasto ruskea

Hyvät sissitoverit

Olen iloinen voidessani kirjoittaa ensikertalaisena kokemuksistani Pahkiksessa. Omasta varusmiesajastani oli ehtinyt vierähtää jo yli kymmenen vuotta, eikä kertauskutsuja ollut kuulunut. Olin siksi jo heittänyt toivoni, että vielä pääsisin nauttimaan suomalaisesta kansallismaisemasta rynnäkökiväärin hihna hartioita painaen, maastopuku läpimärkänä rämeessä ryömimisestä. Suomen ja Euroopan geopoliittisen tilanteen muutosten vuoksi päätin kuitenkin minäkin aktivoitua maanpuolustuksen saralla ja osallistua vuoden 2022 Pahkikselle.

Kohtasin vaikeuksia jo heti varusvarastolla, kun en meinannut lainkaan hahmottaa, mitä tavaraa kannattaisi pakata mukaan harjoitukseen. Lainassa ollut rinkka ei sekään ollut vielä aivan tuttu kaikkine salataskuineen, mikä ei helpottanut varustuksen optimointia. Vielä pisteenä iin päälle oman varusmiesajan M85 taisteluvyö oli vaihtunut M05 taisteluliiviksi, johon taskujen kiinnittäminen ei onnistunut ilman apua, siihen kun en ollut koulutusta saanut. M05 taisteluliivi oli kyllä erinomainen tuttavuus, ja taskujen kiinnittämisen jälkeen sen kanssa tuli touhuttua ongelmitta koko harjoituksen ajan.

Pidempi tauko sotilastaitojen harjoittamisessa ei haitannut, kun yhdessä tehtiin. Jääkäriin sotilasarvolleni sopivasti seurasin ryhmän- ja partionjohtajien tehtävänantoja sekä kokeneempien kävijöiden esimerkkiä,

mikä helpotti omaa toimintaa. Etenkin tiedustelu pimeässä oli jännittävää, ja vaikka ensimmäisenä yönä olikin säkkipimeää, toisena yönä maisema kylpi kuutamon ja tähtien unenomaisessa valossa. Myös tilapäismajoitteiden rakentaminen oli opettavaista, ja laavukangas - toki yhdessä sään herran armollisuuden kanssa - pelasti meidät ensimmäisenä yönä pahemmalta kastumiselta.

Nautin erityisesti harjoituksen hyökkäystehtävästä, joskin liikkeellelähdön odottaminen viiden minuutin valmiudessa tarkoitti, ettei harjoituksessa tullut liiemmin nukuttua toisenakaan yönä. Näin kotisohvalla kirjoittaessani muistelen tuotakin jo lämmöllä, mutta itse harjoituksessa odottaminen tuntui lämpötilan painuessa nollan tienoille märältä, hyytävältä ja pitkältä.

Toisaalta jotain tällaista olin odottanutkin, joten järjestäjät lunastivat lupaukset. Ylipäänsä harjoitus oli kokonaisuudessaan hieno elämys, ja osallistujat ja järjestäjät tekivät siitä ikimuistoisen.

Seuraavaa Pakkista odottaen,

Lauri Ignatius

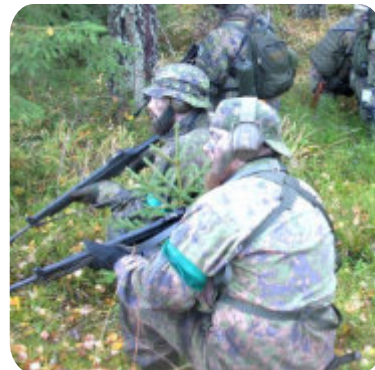
Helsingin Sissiosasto ry

P22 – Osasto Vihreän johtajan näkemys harjoituksesta

Ihan ok, parannettavaakin jäi.

Edellisessä lauseessa on kuvattu pääimmäiset ajatukseni harjoituksesta oman toimintani osalta. Lause sisältää aika lailla myös kaiken sen mitä koodari saa kylmitään paperille raavittua, kun käsketään tällainen teksti kirjoittamaan.

Pahikselle osallistuin kolmatta kertaa. Urakehitykseni on ollut suoraviivaista: ensimmäisellä kerralla osallistuin ryhmässä tiedustelijana, toisella kerralla toimin ryhmän varajohtajana ja kolmannella kerralla johdinkin jo koko osastoa. Tätä selittää se, että osaston johtaja ei taida olla harjoituksen tavoitelluun rooli, minkä ymmärrän erittäin hyvin. Minulle – ja todennäköisesti monelle muullekin osallistujalle – yksi viikonlopun päätavoitteista on perinteisesti ollut iso reppu selässä hiiviskely ja kurjuuden maksimointi. Äkkiseltään ajateltunahan tämä tavoite on hankala saavuttaa johtamispaikalta käsin. Ajatus pitikin paikkaansa: eihän tuolla tullut edes hiki, ellei viestipäivystäjä sattunut lämmittämään kaminaa liikaa. En kuitenkaan katunut päätöstäni lähteä osaston johtajaksi missään vaiheessa. Voin varauksetta suositella roolia etenkin henkilöille, joilla on asepalveluksen ajalta kokemusta tiedusteluosaston johtamisesta tai muuten kiinnostusta asiaa kohtaan.

Itselleni on jäänyt tietty mielikuva asepalveluksessa saamastani koulutuksesta. Koulutus keskittyi enemmän luomaan toimintaani rutiinin, kuin kehittämään ajatteluaani siihen suuntaan, että osaisin käyttää tiedustelujoukkuetta tehokkaasti tavoitteiden saavuttamiseen eri tilanteissa. Tarkoitukseni ei ole kritisoida puolustusvoimien antamaa koulutusta, vaan tuoda esille ero Pahiksella osaston johtajana toimimiseen. Pahiksella osaston johtaja saa käytännössä vapaat kädet osastonsa käyttämiseen. Tästä seuraa se, että johtajana pääsee oikeasti miettimään miksi ja miten asioita kannattaa tehdä parhaan tuloksen saavuttamiseksi. Mielestäni tämä tuo huomattavasti mielekkyyttä toimintaan. Sen verran huomattavasti, että saatan toistekin jättää repun kantamisen muille.

Vapauden mukana tulee tietysti vastuu ja mahdollisuus tehdä virheitä. Mitään suurta mokaa ei tullut harjoituksessa tehtyä, siitä tietysti osoituksena kokonaiskilpailun voitto ja kranaatti takan reunalla. Aikaisemmin kuitenkin mainitsin: parannettavaa jäi. En ollut ymmärtänyt kaikkia osastoni tehtäviä täydellisesti, mikä johti turhan varovaiseen ryhmien käyttämiseen. Sekaannusta aiheutti myös muutama tiedusteluhavaintoon operaatiokeskukselta virheellisesti tullut tai johtamispaikan väärin tulkitsema vastaus, että kyseessä on omaa toimintaa, mistä johtuen havainnot eivät aiheuttaneet jatkotiedustelua. ERP22 komentaja totesi viimeisen käskynannon yhteydessä asiasta kysyttäessä: ”tämä taitaa olla sitä kuuluisaa sodan kitkaa”. En väitä vastaan, sitähan se todennäköisesti oli. Karkeasti sanottuna lauontain valoisa aika meni ryhmien retkeillessä maastossa ja odotellessa, että jotain tapahtuu. Positiivisena kääntöpuolena tässä oli se, että esimerkiksi nopeahkolla aikataululla tullessiin siviilien alueelta poistamistehtäviin pystyttiin vastaamaan ongelmitta. Vaikka perisuomalaiseen tapaan mainitsin pääasiassa heikommin menneitä asioita niin kokonaisuushan onnistui. Kaikki tehtävät suoritettiin, ja viuhkapanoksen haulisuihkun vatsallaan pysäyttänyt taistelijakin saatiin henkiin ja mukaan sunnuntiaamun hyökkäykseen.

Ihan itsekseen en koko keltaista osastoa kaatanut, vaikka taisin jossain välissä väittää siihen tarvittaessa pystyväni. Ryhmät olivat ammattitaitoisia ja suoriutuivat käsketyistä tehtävistä ongelmitta. Osaston johtaminen oli helppoa, koska johtamispaikalla henkilöstö oli asiantuntevaa ja itseohjautuvaa.

Tämä mahdollisti oman keskittymiseni olennaiseen. Olennainen tässä tapauksessa periaatteen tasolla ilmaista tarkoittaa osaston johtamista, päätösten tekemistä ja tulevan toiminnan suunnittelemista. Käytännössä hän se oli sirkusaakkosten syömistä lämpimässä teltassa ja ryhmille chattailua Signaalissa. Koko osasto suoriutui hyvin ja yleisilme oli positiivinen koko harjoituksen ajan. Osaston johtajana en voi olla kuin tyytyväinen.

Joonas Pulkkinen

vänrikki res.

Osasto vihreän johtaja

Merellinen retki m/s Kilstarilla

Sissit ja Suomenlahden Laivastokilta olivat järjestäneet yhdessä retken Söderskärin majakkasaarelle 6.8.2022. Niin kokoontui 8 sissiä Pohjoisrannan Halkolaiturille sateisessa ja myrskyisessä säässä lähteäkseen merelliselle retkelle. Päästyään aluksen kannelle aluksen päällikkö Arto Snäll kertoi turvajärjestelyistä ja miten aluksella liikkuu. Samalla hän kertoi vähän aluksesta. Nämä H-luokan veneet rakennettiin 50-luvulla yhteysveneiksi linnakkeiden väliseen liikenteeseen ja niitä rakennettiin kaikkiaan 6 kappaletta, joista Kilstar oli numero kuusi, mikä tunnus H6 on maalattu kansirakennelmaan. Killstar ei liikennöinyt linnakkeiden välillä, vaan toimi sukeltajien tukialuksena.

Pekka neuvoo liivien säätämisessä.

Samalla aluksen päällikkö ilmoitti sään pahenevan, oli luvattu, että tuulen nopeus nouse 17 m/s ja sateen yltyvän. Näissä olosuhteissa Killstar ei olisi merikelpoinen niin kaukana ulkomerellä. Näin Söderskärin retki supistui tutustumisen Helsingin saaristoon. Päällikkö Snällin lyhyen tervetuliaispuheen jälkeen miehistön jäsen Pekka Aarniaho neuvoi miten pelastusliivit puettiin ja säädettiin paikoilleen. Kun sissit olivat ohjeiden mukaisesti kerääntyneet keskikannelle, alus irtautui laiturista miehistön jäsen Tauno Kumlanderin hoitaessa kone-mestarin pestiä ja ruorissa oli koulutuksessa Sasha Kokljuschkin.

Kurssi oli Kruunuvuoren selälle ja Santahaminan ja Kuninkaansaaren väliseen salmeen. Kiersimme Kuninkaansaaren ja Vallisaaren avomerellä missä saimme kokea tämän tuulisen kelin aallokon muodossa. Nyt suunta kääntyi Kustaanmiekan salmeen, kiersimme Särkän ja jatkoimme Harakan ja Uunisaaren välisen salmen läpi taas avomerelle. Nyt oli suunta kohti Hernesaaren risteilylaituria ja lentotukialusa USS Kearsargea, mitä ihmeteltiin pieneltä tuntuneesta Killstarista, tämän valtavan aluksen rinnalla.

Aikamme siinä tarkastettu tätä Amerikan ihmettä suuntasimme taas avomerelle ja keula kohti Suomenlinnaa. Menimme Harakan ja Uunisaaren salmen läpi, Kruunuvuoren selän yli Katajanokan ja jäänmurtajien ohi kohti kotisatamaa Pohjoisrannassa. Näin päättyi tämä merellinen retki, joka oli myrskyisestä säästä, tai juuri sen takia, oikein antoisa. Kiitos Killstarin miehistö mukavasta retkestä. Koitetaan, jos ensi kesänä pääsisimme sinne Söderskäriin.

Christer Mikkonen

Matkustajat keskikannella ja matka voi alkaa

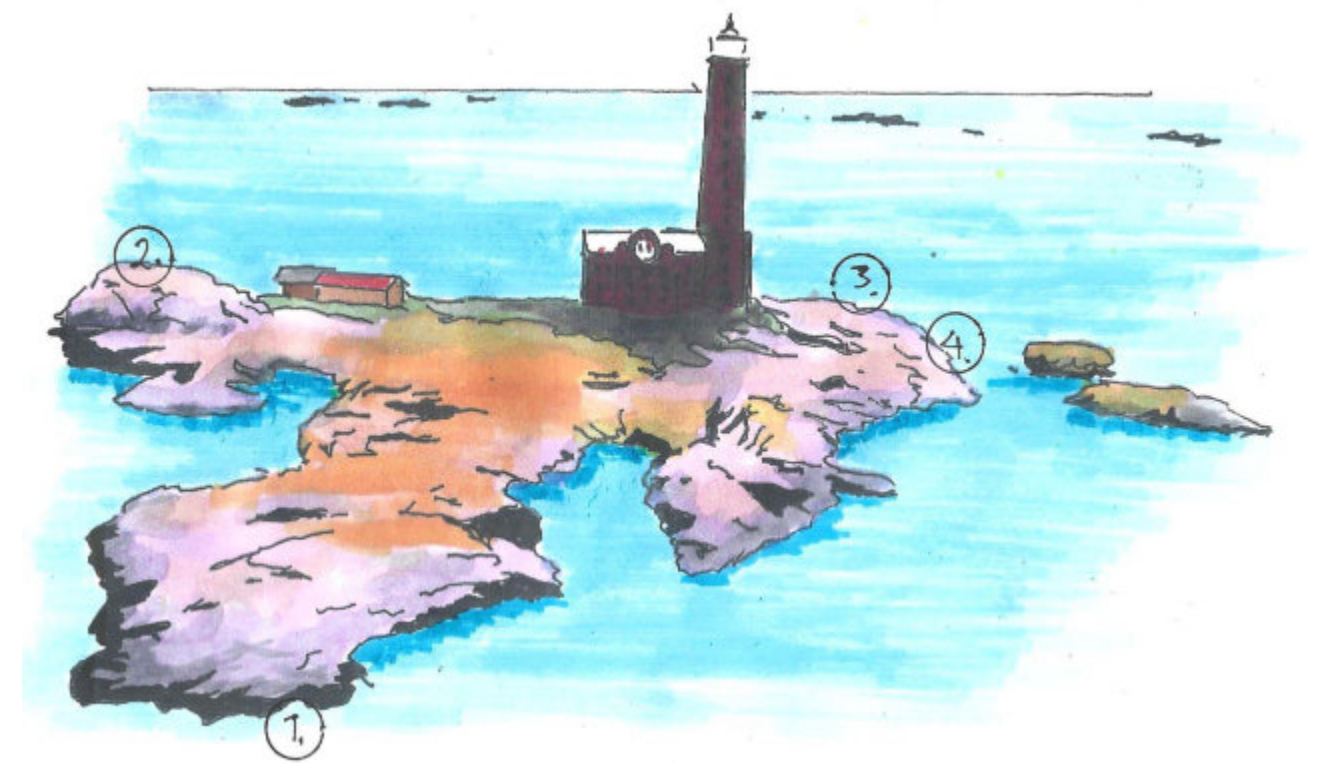
Bengtskärin taistelu

Krasnyi Gangut

Unohdettu rintama

Taistelu saaristossa 1941

Hiittisten lohkoon kuulunut pieni, vain puolentoista hehtaarin kokoinen luoto, Bengtskärin majakkasaari, sijaitsee Hankoniemestä noin 24 km lounaaseen. Vuonna 1906 valmistunut majakkatorni on 46 metriä korkea ja sen huipulta suomalaiset pystyivät kiikarilla seuraamaan Hangon meriliikennettä ja välittämään Öron, Granholmin, Krokön ja Bolaxin pattereiden tilannekuvan. Bengtskär oli suomalaisille hyvin tärkeä meri – ja ilmavalvonta asema ja venäläisille ”piikki lihassa”.

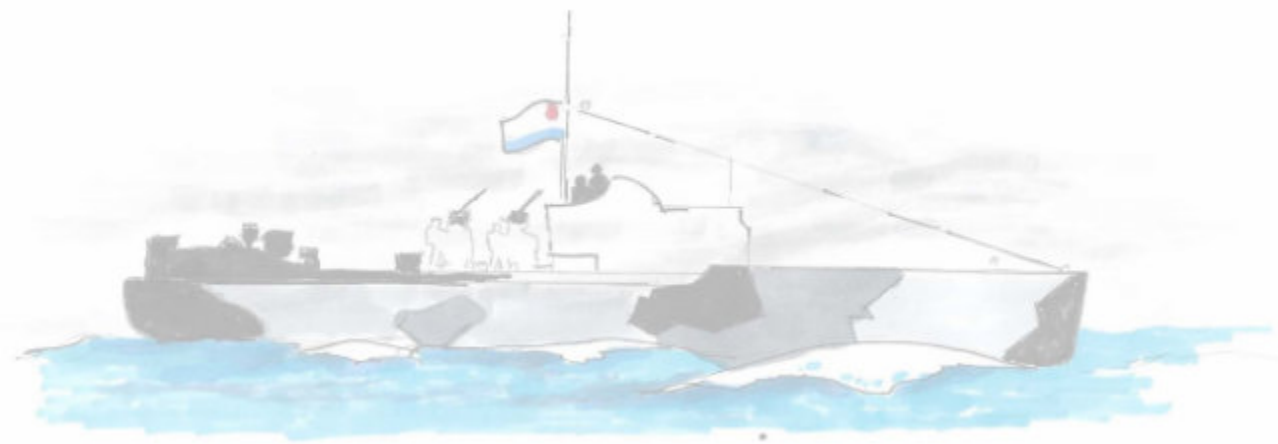

1. Tähne rantautuivat venäläiset iskujoukot noin klo 01.00
2. Madsen-tykin asema.
3. Aliluutnantti Äsvikin kaksi kuuden miehen ryhmää soutivat maihin noin klo 05.40 tykkiveneeltä
4. Luutnantti Kaikkosen 83 miehen iskuosasto iskukomppaniasta nousi maihin noin klo 7.30

Morgonlandetin katastrofin jälkeen suomalaiset kuitenkin varautuivat mahdolliseen vihollisen hyökkäykseen. Illalla 20.7. Bengtskäriin lähetettiin lisämiehistöksi luutnantti Fred Lutherin johtamat kaksi iskuryhmää, yhteensä 26 miestä 2. Rannikkoiskukomppaniasta. Suomalaispuolustajia oli saarella ennestään merivartioston päällikkö, alikersantti Olavi Ryyppö alaisinaan viisi miestä sekä kolme majakkahenkilökuntaan kuuluvaa siviilihenkilöä. Heinäkuun 23. saareen saapui vielä alikersantti Nurmi kahden miehen kanssa. Majakkasaarella oli nyt kaikkiaan 38 miestä.

Morgonlandetin menestyksellisen rajavartio – operaation jälkeen prikaatinkomissaari Arseni Rasskin ryhtyi suunnittelemaan vastaavaa operaatiota Bengtskärin majakkasaareen. Bengtskärin valtaus oli määrä tapahtua päivä ennen Neuvostoliiton laivaston vuosipäivää, jolloin Moskovan sanomalehdet kertoisivat punalippuisen

laivaston voitosta sen omana vuosipäivänä. Operaatiosuunnitelman saaren valtaamiseksi tekivät Igor Barsukov ja Mihail Polegajev. Bengtskär päätettiin vallata 25.–26.7. välisenä yönä. Maihinnousun ja valtauksen suorittamiseen rykmentikomissaari Stepan Ivanov valitsi NKVD:n erillisestä rajavartioryksiköstä ja joukkueen johtajaksi yliluutnantti Pavel Kurilovin.

Venäläisten MO-2312 lähestyi Bengtskärää äänettömästi savunsekaisessa sumussa 26 solmun vauhdilla ilman valoja.

Bengtskär oli stm Håkan Lingnellille ennestään tuttu. Hän oli käynyt saarella rauhan aikana ja miettinyt että yrittäisi joskus päästä majakkahommiin. Hänen mielestään Bengtskär ei ollut edes saari, vaan pelkkä luoto, jolla sijaitti valtava iso harmaakivinen majakka, ei mitään kasvillisuutta, jos ei lasketaan kituvia ruohontuppaita, ei puita eikä pensaita. Muutama päivä Morgonlandetin menetyksen jälkeen joukkue saapui luutnantti Fred Luhterin johdolla Bengtskärin, mihin myös stm Håkan Lingnell, kuului ja mihin hänet oli komennettu muutamaa päivää ennen Rosalasta.

Heidän kokonaisvahvuutensa oli nyt 26 miestä. Aseina heillä oli ikivanhat ruotsalaiset Mauser – kiväärit, lisäksi muutama konepistooli ja kaksi Mauser – konekivääriä. Pari päivää myöhemmin saapui saareen alikersantti Nurmi mukanaan kaksi miestä ja Madsen – konetykki. Oli hellettä. Merellä näkyi kevyttä usvaa, kun joukot huudettiin kokoon luvunlaskuun. Heitä oli nyt 38 miestä. Luutnantti määräsi vartiovuoroja, torniin vartiomies tähyttämään ja yöllä parivartio kiertämään saarta. Vartiosta vapaana olevat miehet määrättiin vetämään rannoille piikkilanka ja tekemään espanjalaisratsuja esteiksi. Melkein viikko kului hiljaisuudessa. Aika meni vartioissa ja varustellessa. Oli täysin rauhallista.

Kolme venäläistä venekuntaa lähti tukikohdastaan Hankoniemen edustalta Gustavsvärin poukamasta 25.7. klo 23.00. Kärjessä kulki 27 miehen turvaajaryhmä merivartioveneellä PK-238. Sen päällikkönä toimi, Viktor Beljajev, joka tunsi alueen vedet matalikkoineen. Sitä seurasi 30 miehen valtaus – ja tuhotyöjoukkue Jefimovin MO-312 veneellä. Hieman jäljessä kulki MO-311, jossa oli 21 miehen pioneeriryhmä mukanaan räjähdysaineet. Nämä 26 metrin pituiset alukset, joiden nopeus oli 26 solmua, kulkivat ilman valoja ja vedenalaisella pakoputkella äänettömästi. Heinäkuun yö oli lämmin ja tyyni, näkyvyys vaihteli merellä olleen savusekaisen sumun takia. Veneet saapuivat huomaamatta majakkasaareen noin klo 1.00. Vene NO-312 laski maihin koko 30 miehen joukkueen vain oma miehistön jäädessä veneeseen. Bengtskärin vesillä liikkui usein öisin saksalaisia miinanraivaajia, niin hämärässä ja nousevassa sumussa vartiomiehet luulivat veneitä

ensin saksalaisiksi eikä tehneet hälytystä. Tornissa ollut vartiomies teki hälytyksen vasta kun ensimmäinen vene rantautui. Majakan kolmannessa kerroksessa nukkuvien miehille tuli äkkiherätys, kun huudettiin hälytystä. Saaren itärannalla ollut vartiomies juoksi shokkitilassa majakkaan ja huusi kun rantapiru että ryssä on

Noin klo 01.00 vene NO-312 laski maihin 30 miehen joukkueen.

täällä. Luutnantti pisti kesken unia herätetyn joukkoon liikkeelle määrätietoisilla käskyillä. Tykkiryhmä pääsi ensimmäisenä ulos alikersantin vetämänä ja ryntäsivät Madsen-konetykin luo, joka oli asemassa saaren luoteiskärjessä. Joukon toinen alikersantti ryntäsi tykkiryhmän jälkeen ulos ja heidän mukanaan stm Lignell joka ovesta ulos päästynä loikkasi edelleen tasanteen yli kalliolle asemaan. Välillä ammunta muuttuihajalaukauksiksi, mutta kiivastui jatkuvaksi tulimyrskyksi. Hän nosti päätään ja yritti tähyttää kohteita ja näki kuinka, häntä ennen ulos rynnännyt alikersantti sai osuman. Mies piti mahastaan, huusi hirveästi, taittui kaksin kerroin, pudotti konepistoolin ja kaatui maahan. Stm Lignell jätti mauserkivääriinsä, ryömi alikersantin luo ja otti konepistoolin. Samalla joku huusi suomen kielellä "Antaudu!".

Hän näki huutajan olevan aivan lähellä. Pystyyn oli noussut venäläinen upseeri tai politrukki pistooli kourassa ja kypärä päässä. Stm Lignell ampui lyhyen sarjan ja maastoutuessa suo- jaan kallio notkoon näki, kuinka venäläinen kaatui. Kuului luutnantin ääni majakan ikkunasta "kaikki miehet aseisiin", ja samalla hän hävisi ikkunasta. Tornin juurelta kuului kova räjähdys. Lignelliä meni korvat lukkoon ja selkään kivensiruja. Hän pakotti itsensä ylös ja ryntäsi tasanteen yli kohti majakan ovea pujotellen maassa makaavien kaatuneiden välistä, avoimesta ovesta sisälle ylös torniin, minne muut olivat jo vetäytyneet. Perästä ropisi vielä automaattiaseen sarja kuitenkin osumatta.

Suomalaisten tulenavaus viipyi, sillä kaikki kolme konekivääriä olivat kellarissa käyttövalmiina vietäväksi niille suunniteltuihin aseisiin, ja Madsen - konetykki oli miehittämättä kuudenkymmenen metrin päästä luoteiskärjessä. Etelänpuoleiselle terassilla sijoitettu Schawartzlose – konekivääriin tuli toimintahäiriö ja ampujana toiminut stm Holmström kaatui. Luutnantti Luther yritti poistaa toimintahäiriön siinä onnistumatta, ja haavoittui oikeaan käsivarteeseen, vetäytyi majakan kolmannen kerrokseen, jossa oli majakan radioasema ja otti yhteyttä Granholmeniin. Hän välitti esimiehilleen tiedot tapahtumasta ja kertoi vihollisen edenneen terassin edustalle apuna veneet MO-312 ja PK – 238 tykeillään antamassa tulitukea. Ennen vetäytymistään stm Eriksson sai majakan kupeesta

ammutuksi useita vihollisia mutta haavoittui pahasti ja kuoli hieman myöhemmin. Nyt tilanne pakotti suomalaiset vetäytymään majakkarakennuksen kerrokseen ja torniin mistä ampuivat vihollisia.

Joku omista ampui aivan ovella pikakiväärillä jatkuvia sarjoja kohti eteenpäin syöksyviä ryssiä.

Stm Lignell juoksi kolmanteen kerrokseen ja näki luutnantti Lutherin, joka nojasi seinään verta valuen, mutta oli tajuissaan. Luutnantin oikea käsivarsi roikkui veltona, ja veri valui. Hän tokaisi Lignellille: Hyvä kun tulit, asemaan ikkuna viereen. Tähtää tarkasti. Jokainen laukaus on osuttava. Ikkunasta näki, kun Venäläisten vartiolaivat kiersivät saaren ja ampuivat tykeillään majakkaa. Ikkunasta näki myös, kuinka laivat yrittivät laskea maihin lisää miehiä saaren eteläkärkeen mutta Madsen – konetykin miehistö ampui minkä ehtivät ja venäläisten maihinnousuyritys epäonnistui. Samassa alkoi jyristä. – Öro, luutnantti huusi. Saatuaan tilannetiedon luutnantti Lutherilta ryhtyi rannikkotyöstä nopeasti toimimaan ja klo 01.20 Granholmenin linnakkeen kaksi 120 mm patteria avasi sulkutulen 20 piirua Bengtskärin majakan molemmille puolille. Seitsemän minuuttia myöhemmin Krokön ja Öron 152 mm:n patterit ampuivat osuen hyvin myös saareen.

Lutherin johtaessa pelkällä marssikompassilla tulta ja näki ammusten putoilevan hyvin lähellä veneitä, kehotti jatkamaan tulta. Vihollisveneet alkoivat nyt vetäytymään kaakkoon nopeaa vauhtia. Koska saareen jääneitä vihollisia ei saatu häädettyä, pyysi luutnantti sirpaletulta saareen klo 01.45. Stm Lignell siirtyi kahden muun miehen kanssa tornin itäisivulle ja he näkivät ikkunasta, kun omia sotilaita syöksyi vuorotellen kohti majakkaa ryssät perässään. Joku omista oli saanut pikakiväärin aseisiin aivan ovella ja kuului, kuinka hän ampui jatkuvia sarjoja, ja kohti syöksyvät ryssät kaatuivat. Kolmikko antoi tulitukea ikkunasta, joka auttoi, koska miehiä pääsi sisälle ja kiipesivät torniin läkähdyksissään.

Kertomus Bengtskärin majakkasaaren taistelusta jatkuu seuraavassa numerossa.

Christer Mikkonen

Teksti ja piirroset

Projekti ”Kohtalokas kaukopartio” 2022

Stadin Sissit järjestivät elokuvaillan aiheena kaukopartiotoiminta 22.11.2022 klo 18–21 Bio Grand, Kielotie 7, 01300 Vantaa. Esitykseen sisältyi puolidokumenttielokuva ”Kohtalokas kaukopartio” ja pari asiapitoista esitelmää. Esitykset piti sotakamreeri Rauno Suhonen. Lisäksi esillä oli tehtävissä käytettyjä aseita. Varsinainen elokuva ei ole missään julkisesti nähtävissä, eikä sitä saa ostaa tallenteena. Tilaisuuden hinta oli 15 €, sillä katettiin esiintyjien matkakulut ja omakustanteisen elokuvan tuotantokustannuksia. Katsojia tuli 75 hlö.

<https://youtu.be/VUbmB8KuBK8>

Isäntä ja vieraat

Kapteeni

Kohtalokas partio

Kutsu

Stadien Sissien Loppiaisien tulille torstaina 5. tammikuuta 2023 klo 19:00 alkaen.

Ennakoilmoittautuneille lähetetään s-postilla lisäohjeet tarvittaessa, metsäautotien kelitiedot, sekä varataan isäntien valmistama illallinen. Ilmoittautumiset:

- jskippari53@gmail.com / 0400-504 114 tai
- matti.huomanen@iki.fi / 040-730 7008.

SISSISANOMAT

Sissisanomat on Helsingin Sissikerho Ry:n ja Helsingin Sissiosasto RY:n tiedotuslehti.

- Sähköposti paatoimittaja@stadinsissit.fi
- Ulkoasu ja taitto Eeva Kulmala
- Painolaitos Mailhouse

Sissisanomat julkaisee sitoumuksetta Stadin Sissien toimialaan kuuluvia artikkeleita käytettävissään olevan tilan huomioiden. Toimitus pidättää oikeuden lyhentää ja editoida tekstejä, sisältöä oleellisesti muuttamatta. Sissisanomat ja siinä julkaistut artikkelit, kuvat ja piirroksot kuuluvat tekijänoikeuslain piiriin. Kirjoittajien esittämät näkökannat ovat heidän omiaan, eivätkä välttämättä edusta Sissiparlamentin päätöksiä.

SISSISANOMIEN AINEISTOJEN TOIMITUS

Sähköpostitse päätoimittajalle Word-tiedostona. Mahdollisen kuva-aineiston (jpg-muodossa) toimittamisesta on sovittava erikseen päätoimittajan kanssa.

TILI JA TUNNUKSET

Sissi-tili: FI04 4055 5610 0004 29
Y-tunnus: 21647014
ISSN-tunnus: 12390879

OSOITTEENMUUTOKSET

RUL:n jäsenet

email: jasenasiat@rul.fi

puh: 09-4056 2011 (MPY/ Virpi Kukkonen)

www.rul.fi/jaseneksi

RES:n jäsenet

email: jasenasiat@reservilaisliitto.fi

puh: 09-4056 2010 (MPY/ Sara Välimäki).

JOULUAATON KUNNIAVARTIO

Stadin Sissien perinteinen kunniaavartio Hietaniemen sankarihaudoilla. Vartion vahvuus oli tänä vuonna 16 taistelijaa.

Järjestäjän puolesta oli paikalle varattu lumipuku, varsikengät, vyö ja karvalakki 16 hengelle. Sissien varustukseen kuului lisäksi kuminen ase hihnoineen.

Vartiovuorot oli tänä vuonna jaettu seuraavasti:

13.30 - 14.00	Helsingin Reserviupseeripiiri (HRUP)
14.00 - 14.30	Akateeminen Maanpuolustusyhdistys (ARU)
14.30 - 15.00	Maanpuolustuskillat (MPKL)
15.00 - 15.30	Helsingin Seudun Reserviläispiiri (HELRESP)
15.30 - 15.55	Kenraalit ja everstit reservissä
15.55 - 16.20	Kenraalit ja kadetit
16.20 - 16.45	Varuskunnan palkatut sotilashenkilöt
16.45 - 17.10	Helsingin Sissikerho

Tervetuloa COMBAT JU-JUTSU lyhytkurssille !

Kauan odotettu kurssi käynnistyy ma 16.01.2023 klo.17.30

Kurssin järjestää reservin upseerien sissikerho ja -osasto. Kurssi on tarkoitettu kaikille aikuisille. Aikaisempi kamppailulajikokemus ei ole tarpeen, muttei myöskään este kurssille osallistumiseen. Salimme on Suomen perinteikkäin. Olemme harjoitelleet Ju-Jutsua vuodesta 1959 lähtien.

Kurssin tavoitteena on antaa perustiedot ja taidot Combat Ju-Jutsusta sekä luoda myös edellytykset vaativammalle jatkoharjoittelulle. Kurssilla harjoiteltavissa tekniikoissa on pääpaino itsepuolustuksessa eli lakisääteissä hätävarjelussa.

Kurssin kesto n. 1 kk

Harjoitusajat: maanantaisin ja keskiviikkoisin klo. 17.30-19.00

Kurssin jälkeen on mahdollista jatkaa harjoittelua salimme CJJ -harjoituksissa samoina ajankohtina.

Harjoitukset pidetään Helsingin keskustassa osoitteessa **Töölöntorinkatu 2**. Sisäänkäynti Töölöntorinkadun puolelta aivan Pohjoisen Hesperiankadun kulmuksesta.

Treeniasuna voi käyttää verryttelyasua ja t-paitaa tai budopukua.

Harjoittelu tapahtuu tatamilla paljain jaloin. Pyyhe kannattaa ottaa mukaan, sillä hiki tulee varmasti ja jalat tietenkin pestään ennen harjoitusta. Sandaalit on myös hyvä olla, koska suihkut ja dojo sijaitsevat erillään pukukopista.

Harjoitusten kouluttajina toimivat salimme kokeneimmat Ju-Jutsu ja voimankäyttökouluttajat .

Osallistujilta peritään nimellinen 20 euron kurssimaksu ensimmäisellä harjoituskerralla.

Kurssille tulee ilmoittautua etukäteen, koska salille mahtuu vain rajallisesti harjoittelijoita.

Ilmoittautumiset ja lisätiedot sähköpostilla: sali@stadinsissit.fi

Combat Ju-Jutsun harjoittelun tavoitteena on hyväkuntoinen ja kamppailukykyinen reserviläinen. Mikä on tällä hetkellä oma kykysi puolustaa itseäsi ja lähimmäisiäsi? Entä tulevaisuudessa ?

Reippaasti mukaan toimintaan. Rajua peruskuntoakaan ei tarvita. Hiki tulee varmasti ilmankin !